

[Arbejdsministeren]

valgsarbejde havde været færdig noget før, men det er nu engang sådan med arbejdsmarkedets parter, at hvis man vil samarbejde med dem, er det somme tider nødvendigt at give tid, for at de kan nå frem til konklusioner i enighed. Derfor har vi givet arbejdsmarkedets parter den fornødne tid. Vi har accepteret, at sagen blev noget udskudt, og jeg vil gerne erkende, at jeg for nylig blev en lille bitte smule skuffet, da jeg blev klar over, at tiden altså ikke resulterede i enighed mellem arbejdsmarkedets parter, men resulterede i, at arbejdsmarkedets parter i arbejdsmiljørådet var uenige om bedriftssundhedstjenestens fremtid.

Det beklager jeg, men jeg er af natur optimist, så jeg har ikke givet op. Jeg venter nu på, at arbejdsmiljørådets formand skal komme med en indstilling til mig om bedriftssundhedstjenestens fremtid. Jeg venter på at få lejlighed til at drøfte den indstilling med mine embedsmænd med udgangspunkt i den positive holdning, som jeg startede med, og jeg håber så på, at det lykkes os at finde en model, som vi ved forhandling med arbejdsmarkedets parter kan opnå enighed om. For jeg tror, det er vigtigt, at vi får bragt parterne sammen i enighed, hvis det virkelig skal lykkes at lave arbejdsmiljøindsatsen.

Jeg tror, det ville være meget ulykkeligt for sagen, hvis vi gennemtvang en løsning, som den ene eller den anden part er modstander af, og derfor skal hele min indsats gå ud på i forbindelse med bedriftssundhedstjenesten at forsøge at være katalysator for, at arbejdsmarkedets parter kan nå frem til enighed om et forslag til udbygning af bedriftssundhedstjenesten.

På den baggrund beder jeg om forslagsstillerens forståelse for, at jeg ikke har lyst til at kommentere enkeltdele i forslaget; det kunne virke hæmmende på de bevægelsesmuligheder, jeg gerne skal have under de fremtidige forhandlinger.

Taanquist (S):

Den positive vilje er godt nok lidt svær at få øje på, men lad os nu se, efterhånden som dagen skrider frem, hvor positiv den er.

Vi kan tilslutte os det, der står i forslaget, og når jeg siger det på den måde, er det altså, fordi vi kan tilslutte os det, der står, men ikke er helt overbevist om, at det skal frem

på den måde. Vi tror ligesom arbejdsministeren stadig væk på, at arbejdsmarkedets parter må forsøge at løse disse problemer. Og hvad angår de enkelte punkter, vil jeg gerne henvise til det, jeg sagde, da vi behandlede et lignende forslag sidste år (Folketingstidende 1985-86 sp. 10061).

Men når jeg har sagt det om arbejdsmarkedets parter, vil jeg også godt sige, at den ene part efter vore begreber opfører sig en lille smule besynderligt, og jeg behøver vel ikke at sige, hvad det er for en part, jeg her tænker på. Jeg tænker bl.a. på det angreb, der har været fra arbejdsgiverne på styrelsesformen inden for bedriftssundhedstjenesten. Det tyder under ingen omstændigheder på, at man vil leve op til den ligepartsmedvirken, der burde være. De forslag, der nu kommer fra arbejdsgiverne om at ændre ledelsesformen, og som i praksis ophæver pariteten i bestyrelserne, er helt i strid med det, der blev vedtaget, da loven i sin tid blev gennemført.

Den anden del, jeg vil gøre opmærksom på, er spørgsmålet om, hvorvidt bedriftssundhedstjenestens personale har ret til at rapportere om de farer, det møder på de arbejdspladser, det besøger. Det er ganske grotesk, at det skulle være et problem. Jeg tror, det må være det eneste område i landet, hvor det ikke er det modsatte, der gør sig gældende, nemlig at det ville være strafbart at fortie det, hvis man på en eller anden måde opdager en situation, der kunne være farlig for menneskers liv og helbred. Det tror jeg i alle andre situationer ville være strafbart. Her gør man det altså strafbart for den, der gør opmærksom på, at der er en fare, som vedkommende helt i overensstemmelse med sine opgaver bliver opmærksom på ude på arbejdspladserne. Det synes jeg er en besynderlig holdning fra den ene af arbejdsmarkedets parters side. Og jeg synes ærlig talt, at arbejdsministeren er i temmelig dårligt selskab med den part – det går ud over alle grænser.

Vi tilslutter os altså forslaget, men jeg vil alligevel her gøre opmærksom på, at det, der er vigtigst lige nu, er, at vi får regeringen til at ratificere den ILO-konvention, som vi skal behandle under det punkt, der kommer efter dette på dagsordenen.

Jette Thomsen (KF):